

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **POLÁRKA s.r.o., IČ: 614 61 741**, se sídlem Praha 4, U Kamýku 284/11, zastoupen JUDr. Janem Součkem, advokátem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 57, **za účasti:** ALIMPEX FOOD a.s. (dříve PRAGOLAKTOS a.s.), IČ: 47115807, se sídlem Praha 9, Českobrodská 1174, zastoupen JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým poradcem, se sídlem Rakovník, Levého 1532, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 7. 2013, č. j. O-83936/D81801/2012/ÚPV,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 9. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 7. 2013, č. j. O-83936/D81801/2012/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 7. 2012 o zamítnutí návrhu na prohlášení slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, jejímž majitelem je společnost ALIMPEX FOOD a.s. (dříve PRAGOLAKTOS a.s.), IČ: 47115807, se sídlem Praha 9, za neplatnou.

Dne 23. 4. 1952 byla do rejstříku ochranných známek zapsána pro ledové smetanové krémy slovní ochranná známka „POLÁRKA“ č. 150 994, která naposledy byla obnovena ke dni 23. 4. 1982. Jejím posledním majitelem zapsaným v rejstříku ochranných známek byl Mlékárenský průmysl, koncern Praha, který zanikl ke dni 3. 1. 1989 poté, co byl ke dni 31. 12. 1988 bez likvidace zrušen. Veškerý jeho majetek a práva, včetně ochranné známky, přešly na Laktos Praha, s. p. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ČR Laktos Praha, s. p. zanikl a veškerý jeho majetek a práva přešly na základě delimitačního protokolu kde dni 1. 1. 1991, na 13 nově vzniklých podniků, včetně Laktos, s. p. Tento zbytkový podnik tak tedy získal i práva k ochranné známce.

Dne 3. 11. 1993 podala společnost PRAGOLAKTOS, a.s. (nyní ALIMPEX FOOD, a.s.) přihlášku ochranné známky „POLÁRKA“ sp. zn. O - 83 936, která byla dne 7. 9. 1995 do rejstříku ochranných známek zapsána pod č. 187 158. Dne 3. 6. 1994 byl přihlašovatel vyzván k odstranění nedostatků, spočívajících v nemožnosti zápisu s ohledem na běh karenční lhůty. Tato dvouletá lhůta počala běžet dnem vypršení ochrany známky (23. 4. 1992) a v jejím průběhu si mohl tuto známku nechat zapsat výhradně předchozí držitel známky, resp. jeho právní nástupce podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách. Dne 3. 1. 1995 byl přihlašovatel znovu vyzván k odstranění nedostatků, neboť se z doručených podkladů nepodařilo zjistit konkrétní doklad prokazující právní nástupnictví společnosti přihlašovatel k slovní ochranné známce „POLÁRKA“ č. 150 994. Dne 25. 8. 1995 byl Úřadu doručen přípis přihlašovatele, že ochranná známka „POLÁRKA“ č. 187 158, nezanikla neobnovením ke dni 23. 4. 1992, jak je uvedeno v rejstříku Úřadu, nýbrž zánikem právní subjektivity majitele mnohem dříve, ke dni 3. 1. 1989. Tím koluzní lhůta uplynula počátkem roku 1991. Pouze na základě této informace pak byla společnosti PRAGOLAKTOS, a.s. (nyní ALIMPEX FOOD, a.s.) dne 7. 9. 1995 ochranná známka „POLÁRKA“ č. 187 158 zapsána.

Dne 23. 11. 1995 podal žalobce – společnost POLÁRKA s.r.o., návrh na výmaz ochranné známky „POLÁRKA“ č. 187 158 s tím, že v souladu s § 5 zákona č. 174/1988 Sb., podal přihlášku k slovní ochranné známce „POLÁRKA“ č. 150 994 poté, co uplynula karenční lhůta. Jak však zjistila, ochranná známka „POLÁRKA“ č. 187 158 byla v rozporu s citovaným ustanovením zapsána, ačkoliv nebylo doloženo právní nástupnictví. K tomuto návrhu vydal Úřad průmyslového vlastnictví dne 2. 7. 1997 zamítavé rozhodnutí. Následně rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví dne 16. 7. 1999 byl zamítnut rozklad s tím, že „... jejich zánik z důvodu neobnovení zápisu je v rejstříku ochranných známek vyznačen datem 24. března 1992. Z obsahu spisu však jednoznačně vyplývá, že tyto ochranné známky zanikly nikoliv neobnovením jejich zápisu, ale z důvodu zániku právní subjektivity jejich majitele,... Mlékárenský průmysl, koncern Praha, ke dni 3. ledna 1989."

S ohledem na toto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 9. 1999 znovu návrh na výmaz ochranné známky „POLÁRKA“ č. 187 158, v němž znovu deklaroval existenci původního majitele slovní ochranné známky „POLÁRKA“ č. 150 994 do 31. 1. 1994, tj. dne zániku společnosti Laktos, s. p. Tento návrh byl rozhodnutím ze dne 20. 3. 2000 zamítnut, jakož i

rozklad, a to rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 12. 2000 s tím, že ochranná známka „POLÁRKA“ č. 187 158 zanikla ke dni 3. 1. 1989. Posléze toto rozhodnutí žalobce napadnul žalobou k Vrchnímu soudu v Praze. O této žalobě rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. srpna 2005, č. j. 6 A 15/2001-65, jímž rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví zrušil s tím, že předchozí úvahy o zániku slovní ochranné známky „POLÁRKA“ č. 150 994 byly nesprávné, že žalovaný odkazoval na konstitutivní účinek zápisu přechodu práv, aniž by takový princip měl oporu v tehdejší známkoprávní úpravě, když ani předchozí ani následná právní úprava z konstitutivního účinku nevycházela. Úřad průmyslového vlastnictví ve svém rozhodování nerozlišoval přechod a převod práv ke známkám.

Na základě závazného právního názoru předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dne 20. ledna 2006 vydal rozhodnutí, jímž zamítl rozklad žalobce. V tomto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k zániku ochranné známky „POLÁRKA“ č. 187 158 došlo teprve ke dni "...23. 4. 1992, nikoliv, jak tvrdil správní orgán prvního stupně, zánikem posledního subjektu uvedeného jako její majitel v rejstříku ochranných známek, tj. 3. 1. 1989. V návaznosti na tento závěr odvolacího orgánu bylo třeba konstatovat, že napadená ochranná známka byla vzhledem k datu jejího přihlášení, tj. 3. 11. 1993, zapsána v průběhu ochranné, tzv. karenční dvouleté lhůty, tedy v rozporu s ustanovením § 5 zákona č. 174/1988 Sb., platného v době jejího zápisu do rejstříku ochranných známek... jak vyplývá z ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. „... prohlásí Úřad ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s ustanovení § 4 nebo § 6 tohoto zákona. Odvolací orgán konstatoval, že na rozdíl od právní úpravy obsažené v zákoně č. 174/1988 Sb., který byl platný v době zápisu napadené ochranné známky, nebyla do zákona č. 441/2003 Sb., zahrnuta úprava ochranné, tzv. karenční lhůty... z uvedeného vyplývá, že omezení přihlašovatelů ochranných známek, jak bylo upraveno ustanovením § 5 zákona č. 174/1988 Sb., není obsahem ustanovení § 4 ani § 6 zákona č. 441/2003 Sb. ... jak vyplývá z ustanovení § 52 odst. 1 citovaného zákona, při posuzování návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího rozporu se zákonem se sice posuzuje zápisná způsobilost předmětné ochranné známky, nicméně ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li zápis v souladu s tímto zákonem." S ohledem na uvedené tedy dospěl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví k závěru o absenci důvodu pro výmaz ochranné známky „POLÁRKA“ č. 187 158. Následně podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. února 2008, č. j. 9 Ca 80/2006-65, který shledal argumentaci žalovaného jako zákonnou a žalobu zamítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2008 č. j. 3 As 35/2008-94, byla zamítnuta rovněž kasační stížnost žalobce.

Následně žalobce podal ústavní stížnost, o níž Ústavní soud rozhodnul nálezem ze dne 1. března 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, tak že „Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2008 č. j. 3 As 35/2008-94, a Městského soudu v Praze ze dne 29. února 2008, č. j. 9 Ca 80/2006-65, a rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. ledna 2006, zn. O - 83936, byl porušen čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a s čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Proto se uvedená rozhodnutí ruší.“

Úřad průmyslového vlastnictví v novém řízení znovu rozhodoval o návrhu ze dne 1. 10. 1999, kterým se žalobce - společnost POLÁRKA s.r.o., domáhal výmazu napadené ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, jejímž majitelem je společnost ALIMPEX FOOD a.s. (dříve PRAGOLAKTOS a.s.), z rejstříku ochranných známek podle §

25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. Žalobce tvrdil, že ochranná známka byla do rejstříku ochranných známek zapsána v rozporu s § 5 zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, neboť byla její přihláška podána ve dvouleté karenční lhůtě od data zániku ochranných známek č. 150992, č. 150993 a č. 150994 ve znění „POLÁRKA“ neoprávněnou právnickou osobou, společností PRAGOLAKTOS, a.s., když jedinou oprávněnou osobou k podání nové přihlášky takové ochranné známky byl právní nástupce posledního zapsaného majitele uvedených ochranných známek.

Následně byl rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 7. 2012 zamítnut návrh na prohlášení slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ za neplatnou s tím, že navrhovatel neunesl důkazní břemeno stran tvrzeného porušení zákona č. 174/1988 Sb. Správní orgán prvního stupně se rovněž zabýval otázkou, zda je zápis napadené ochranné známky v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, tak, jak to vyžaduje jeho ustanovení § 52 odst. 1 věta třetí. V souvislosti s tím poukázal na delimitační protokol (doklad č. 10.2 – protokol o předání ochranných známek), podle něhož přešla namítaná ochranná známka na Laktos Praha, s. p., přičemž vyjádřil pochyby, zda byl přihlašovatelem v době podání přihlášky napadené ochranné známky znám jeho obsah. Upozornil na předmět činnosti právního předchůdce přihlašovatele (PRAGOLAKTOS, s. p.), který plně korespondoval se seznamem výrobků namítané ochranné známky. Podle dostupných informací však neexistuje žádný doklad o přechodu namítané ochranné známky na tento subjekt. Namítaná ochranná známka byla v rejstříku ochranných známek vedena až do roku 1992 jako vlastnictví koncernu Mlékárenský průmysl. Nelze zjistit, zda měl přihlašovatel dokumenty, kde by byly převody či přechody namítané ochranné známky výslovně řešeny (relevantní delimitační protokoly). Nelze tedy dovodit, že by bylo zjevné, že přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v dobré víře.

Druhý rozklad žalobce ze dne 11. 12. 2012 byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 7. 2013, č. j. O-83936/D81801/2012/ÚPV.

Napadená slovní ochranná známka č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ byla přihlášena dne 3. 11. 1993 a zapsána dne 7. 9. 1995 pro výrobky zařazené do třídy 29: mražený smetanový krém, mražené potraviny; do třídy 30: mražené krémy, zmrzliny vodové podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Zaniklá namítaná slovní ochranná známka č. 150 994 ve znění „POLÁRKA“ byla přihlášena a zapsána do rejstříku ochranných známek dne 23. 4. 1952 a naposledy obnovena dne 23. 4. 1982 pro výrobky zařazené do tříd 29 a 30: ledové smetanové krémy podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalovaný byl při svém rozhodování o druhém rozkladu žalobce vázán závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 1. března 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, který mj. konstatoval, že „*V projednávaném případě sice orgány veřejné moci deklarovaly pochybení při zápisu ochranné známky "POLÁRKA" č. 187 158 pro společnost ALIMPEX FOOD, a.s. (původně*

PRAGOLAKTOS, a.s.), přesto však konstatovaly nutnost ochrany jejího vlastnictví, neboť protizákonný postup nelze nyní postihnout. Stručně shrnuto, společnost PRAGOLAKTOS, a.s. (nyní ALIMPEX FOOD, a.s.) podala přihlášku ochranné známky "POLÁRKA" č. 187 158, přičemž svoji prioritu odvozovala od právního nástupnictví. Poté, co se jí toto nepodařilo prokázat, odvodila prioritu od vypršení lhůt ochrany. Stěžovatelka opakovaně od roku 1995 poukazovala na nesprávnost priority odvozené od obou uplatněných důvodů. Avšak teprve v roce 2005 jí dal, výše zmiňovaným rozsudkem, za pravdu Nejvyšší správní soud. Jeho rozhodnutí však přišlo v době, kdy pro další změnu právní úpravy nenašel Úřad zákonnou oporu k tomu, aby návrhu stěžovatelky vyhověl. Učinil tak za situace, kdy to byl právě po dobu několika let jeho nesprávný přístup, a následně i pětiletý "pobyt" správní žaloby stěžovatelky u Nejvyššího správního soudu, což Úřadu znemožnilo vydat stěžovatelkou požadované rozhodnutí. Pro dlouhou dobu, která uplynula od podání přihlášky ochranné známky „POLÁRKA“ č. 187 158, a jež jde k tíži orgánů veřejné moci, nezohlednily tyto primární fakt, za jakých podmínek a s jakou argumentací podávala společnost PRAGOLAKTOS, a.s. přihlášku. Nezabývaly se tedy zákonem presumovanou překážkou odmítnutí ochrany pro absenci dobré víry.“

Ústavní soud tedy uložil žalovanému, aby posoudil, zda společnost ALIMPEX FOOD, a.s. (dříve PRAGOLAKTOS, a.s.) podala přihlášku v souladu s ustanovením § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, aby ověřil naplnění všech důvodů k poskytnutí, resp. k odmítnutí ochrany, včetně toho, zda přihláška byla, ve světle všech zjištění, podána v dobré víře (§ 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb.). Na správních soudech pak podle Ústavního soudu, pro případ pokračování v řízení, bude, aby tuto okolnost prověřily ve světle plynutí času, které stěžovatelku, uplatňující své nároky, postavilo do nevýhodné pozice.

Před vydáním prvostupňového rozhodnutí Úřad průmyslového vlastnictví zásadním způsobem doplnil dokazování, neboť v případě postupu podle § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., rozhoduje z úřední povinnosti, vyplývající z díkce tohoto ustanovení: *do rejstříku se nezapíše označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře.* Úřad si tedy musí sám opatřit dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí.

Žalovaný z uvedených důvodů vycházel při přezkumu prvostupňového rozhodnutí z toho, zda přihlašovatel napadené ochranné známky při podání její přihlášky byl v dobré nebo nedobré víře ve smyslu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Ve svém rozhodnutí vycházel z ustálené judikatury, a to především z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. února 1999, sp. zn. 21 Cdo 1465/98, že „Dobrá víra je vnitřní přesvědčení nabyvatele, že nejedná protiprávně. Jde tedy o psychický stav, o vnitřní přesvědčení subjektu, které samo o sobě nemůže být předmětem dokazování. Předmětem dokazování mohou být skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek, tedy okolnosti, z nichž lze dovodit přesvědčení nabyvatele o dobré víře.“ Dále potom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008-195.

Žalovaný uzavřel s tím, že argumentace přihlašovatele, týkající se počátku a konce běhu karenční lhůty, byla akceptována, neboť byla v souladu s tehdejší rozhodovací praxí. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 93/97, podle něhož „pokud ochranná známka zanikla v důsledku ztráty právní subjektivity jejího majitele, aniž by přešla nebo byla převedena na jiný subjekt, došlo k jejímu zániku ze zákona dnem, kdy došlo

k zániku právní subjektivity jejího majitele. K tomuto zániku zákon nevyžaduje úřední výrok, který by tento zánik stvrzoval.“

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a tvrdil, že bylo učiněno v rozporu s § 78 odst. 5 soudního řádu správního. Žalobce namítal, že základem napadeného rozhodnutí měla být existence nebo naopak absence dobré víry přihlašovatele PRAGOLAKTOS, a.s. napadené ochranné známky. Tvrdil, že pouze v případě právního nástupnictví přihlašovatele mohla být ignorace trvající karenční lhůty na této známce odůvodnitelná.

Žalobce namítal, že přihlašovatel PRAGOLAKTOS, a.s. nikdy nemohl být právním nástupcem státního podniku a odkazoval na § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 11 odst. 6 tohoto zákona do zakládaného podniku žádná práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví ani vložit nemohl. Ta se podle § 16 téhož zákona dala převést jen smluvně přímo mezi zanikajícím státním podnikem a společností. Společnost PRAGOLAKTOS, a.s. nemohla být univerzálním právním nástupcem žádného státního podniku, tedy ani dřívějšího majitele ochranné známky. Tu mohla získat podle zákona č. 92/1991 Sb. jedině následným smluvním převodem. Proto nemohla být v dobré víře při podání přihlášky ochranné známky ve znění „POLÁRKA“, ignorující karenční lhůtu.

Žalobce namítal, že žalovaný dospěl k závěru o „obsoletnosti“ závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001-65, jímž bylo rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 12. 2000 zrušeno, a že nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 nemůže znamenat, jím nedotčená pravomocná rozhodnutí ve věci jsou nálezem nahrazena.

Žalobce namítal, že žalovaný namísto respektování obou zrušujících rozhodnutí se zcela mimo rámec i nálezu Ústavního soudu, aniž splnil jeho základní a jediný pokyn pro další řízení, zabývá namísto dobré víry přihlašovatele PRAGOLAKTOS, a.s. při podání přihlášky všemi teoretickými možnostmi dobré víry přihlašovatele poté, co se již nepravdivost jeho tvrzení o nástupnictví prokázala.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 22. 10. 2013 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 1. 7. 2013.

Osoba zúčastněná se k podané žalobě vyjádřila dne 18. 11. 2013 s tím, že po právní a skutkové stránce nelze rozhodnutí žalovaného nic vytknout, a že se plně ztotožňuje s jeho vyjádřením ze dne 22. 10. 2013.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V závěru rozsudku č. j. 6 A 15/2001-65 Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku zániku namítané ochranné známky. Vzhledem k tomu, že toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí návrhu na výmaz napadené ochranné známky, Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného zavázal svým právním názorem v tomto rozsudku vyjádřeným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Konkrétně, že zápis přechodu ochranné známky do rejstříku ochranných známek má pouze deklaratorní účinek, a že k tomuto přechodu dochází při splnění další zákonné podmínky již v okamžiku smrti majitele ochranné známky (byl-li osobou fyzickou) nebo zánikem právní subjektivity majitele (byl-li právnickou osobou, která byla zrušena bez likvidace). Je proto nezbytné, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval otázkou splnění hmotněprávní podmínky přechodu namítané ochranné známky obsažené v § 16 odst. 4 zákona č. 174/1988 Sb., na kterou odkazuje § 16 odst. 5 téhož zákona. Teprve po vyřešení této otázky bude moci správní orgán definitivně posoudit, zda k zániku ochranné známky došlo v okamžiku zániku právní subjektivity majitele namítané ochranné známky ve smyslu § 22 písm. b) cit. zákona v důsledku nesplnění hmotněprávní podmínky uvedené v § 16 odst. 4 cit. zákona, tj. k 3. 1. 1989, nebo až uplynutím ochranné doby ve smyslu § 22 písm. a) cit. zákona, tj. k 23. 4. 1992. Od posouzení této otázky se pak bude odvíjet závěr, zda přihláška napadené ochranné známky jejím majitelem byla podána ještě v karenční lhůtě ve smyslu § 5 cit. zákona. Bylo-li tomu tak, pak bude třeba návrhu na výmaz napadené ochranné známky vyhovět, neboť tato by za daného skutkového a právního stavu byla zapsána v rozporu se zákonem [§ 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb.].

Ze správního spisu soud ověřil následující skutečnosti:

Rozhodnutí Ministerstva zemědělství a výživy ČSR ze dne 15. 12. 1988, č. j. 1869/88-323, byla dnem 31. 12. 1988, jímž byla zrušena státní hospodářská organizace Mlékárenský průmysl, koncern, bez likvidace. Majetek, práva a závazky v oblasti hospodářských, pracovních, občanskoprávních a jiných právních vztahů přecházejí dnem 1. 1. 1989 na zakládaný státní podnik Mlékárenský průmysl, podnik vědeckotechnických a obchodních služeb, s výjimkou těch práv a závazků, které přecházejí na další uvedené zakládané státní podniky. Majetek, práva a závazky v oblasti hospodářských, pracovních, občanskoprávních a jiných právních vztahů a) Mlékárenského průmyslu, k. p. Laktos přecházejí dnem 1. 1. 1989 na zakládaný státní podnik Laktos; b) Mlékárenského průmyslu, k. p. Jihočeské mlékárny přecházejí dnem 1. 1. 1989 na zakládaný státní podnik Mlékárenský průmysl České Budějovice, c) ... g).

Protokol o předání ochranných známek nově zřízeným státním podnikům v souvislosti se zánikem VHI Mlékárenský průmysl, koncern a vznikem nových státních podniků k 1. 1. 1989, ochranné známky, jejichž majitelem byl dosud Mlékárenský průmysl, koncern předávány nově zřízeným státním podnikům takto:

Laktos: 150 994 Polárka, 150993 Polárka, 150 992 Polárka, ...

Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ČR ze dne 17. 12. 1990, č. j. 5424/90-230, jímž došlo k rozdělení státního podniku Laktos Praha na nově vznikající státní podniky: 1. Laktos, státní podnik, 2. Radlická mlékárna, státní podnik ... 13. PRAGOLAKTOS, státní podnik, a že státní podnik Laktos Praha zaniká dnem 31. 12. 1990 a jeho majetek, práva a závazky přecházejí dnem 1. 1. 1991 v rozsahu určeném delimitačním protokolem ze dne 27. 11. 1990 a jeho dodatky, o rozdělení státního podniku Laktos Praha na nově vznikající státní podniky.

Delimitační protokol ze dne 27. 11. 1990, podle něhož došlo po projednání a odsouhlasení ředitelů závodů k rozdělení stávajícího majetku státního podniku Laktos Praha (nikoliv k jeho likvidaci) a delimitována byla jeho aktiva a pasíva na nově vznikající samostatné státní podniky. Rozděleny byly stavy rozvahových účtů: 1. Základní prostředky, 2. Zásoby, 3. Zúčtovací vztahy, 4. Zúčtování se státním rozpočtem, 5. Jmění a fondy. V rámci kapitoly 5. Jmění a fondy – účtová třída 9 se delimitace týkala těchto položek: 901 – fond ZP, 902 – obrátový fond, 911 – fond rozvoje, 912 – rezervní fond, 913 – FKSP, 914 – fond odměn, 915 – fond integrace, 99. – podrozvahové účty. Delimitace se dle protokolu ze dne 27. 11. 1990 týkala rovněž (6.) učňů a dokumentace k nim, dále potom 7. Právní agendy. Pod tímto bodem se výslovně uvádí, že delimitace bude provedena předáním právní agendy týkající se nově vzniklých podniků, zejména o právech hospodaření s nemovitostmi a pozemky podle jednotlivých závodů. Práva a povinnosti z pracovněprávních a občanskoprávních vztahů (zejména smluv) přecházejí na nově vznikající podniky, pokud nebude v konkrétním případě rozhodnuto jinak. V poslední odstavci Protokolu se uvádí, že *„Protokol obsahuje všechny hlavní problémy rozdělení majetku a závazků stávajícího podniku. Při realizaci se však vyskytnou s největší pravděpodobností některé drobnosti, které nejsou tímto protokolem řešeny. Delimitační komise doporučuje, aby tyto drobnosti byly operativně řešeny vzájemnou dohodou ředitelů všech nově vznikajících podniků.“*

Výpis z obchodního rejstříku vedeného Obvodním soudem pro Prahu 1, podle něhož byl PRAGOLAKTOS, státní podnik, IČ: 148 88 459, se sídlem Praha 9 – Kyje, Českobrodská 1174, zapsán dne 28. 12. 1990, s předmětem podnikání mj. výroba mlékárenských výrobků a výrobků, jejichž součástí je mléko v různých modifikacích nebo látky získané z mléka.

Zakladatelská listiny společnosti PRAGOLAKTOS, a.s., již došlo k založení společnosti na základě dohody s Ministerstvem zemědělství ČR jako zakladatele s. p. PRAGOLAKTOS a se souhlasem Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci ČR, že zakladatelem společnosti je Fond národního majetku České republiky, že obchodní název společnosti je „PRAGOLAKTOS, a.s.“, sídlo Praha, adresa: Českobrodská 1174, Praha 9 – Kyje. V privatizačním projektu zpracovaném dne 31. 10. 1991 společností EAST European Development, Ltd, se sídlem v Sussexu, Velká Británie, se mj. uvádí, že státní podnik má 1 závod Kyje, 5 provozů: mlékárna, výroba mražených krémů, doprava, servisní centrum, marketingové centrum. Společnost PRAGOLAKTOS, a.s. IČ: 471 15 807, se sídlem Praha 9 – Kyje, Českobrodská 1174, byla do obchodního rejstříku vedeného Obvodním soudem pro Prahu 1, zapsána dne 1. 12. 1992, s předmětem podnikání mj. výroba mlékárenských výrobků a výrobků, jejichž součástí je mléko v různých modifikacích nebo látky získané z mléka.

Dopis Ministerstva zemědělství ze dne 10. 6. 2010, č. j. 16509/10-13220, z něhož vyplývá, že se ministerstvu nepodařilo dohledat žádné dokumenty týkající se převodu namítané slovní ochranné známky „POLÁRKA“ č. 150 994 ze státního podniku Laktos

Praha, který ke dni 31. 12. 1990 zanikl, na některou z nástupnických organizací v působnosti resortu zemědělství.

Dopis Ministerstva financí ze dne 1. 7. 2010, č. j. 42/74784/2010, z něhož vyplývá, že podle zápisů v obchodním rejstříku není zřejmé, že by namítaná ochranná známka přešla na státní podnik Laktos Praha po zrušení koncernu Mlékárenský průmysl, Praha. Nově vzniklý státní podnik Laktos Praha ve svém privatizačním projektu č. 23716/3001, uvedl pouze slovní ochrannou známku č. 63992 ve znění „LAKTOS“ přihlášenou dne 7. 10. 1991.

Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 21. 9. 1993, č. 646/1993, o převedení části majetku státního podniku na Fond národního majetku ČR, z něhož vyplývá, že ke dni 1. 10. 1993 došlo k převodu části majetku státního podniku Laktos Praha, IČO: 15849, a pod bodem 4. bylo řediteli tohoto státního podniku zabezpečit smluvní převod práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví na nově vzniklý právní subjekt a oznámit písemně tuto skutečnost zakladateli do 5 dnů od převodu práv.

Doklad o způsobu převodu průmyslového a jiného vlastnictví (k formuláři č. 1 bod 4. 2. privatizačního projektu) státního podniku LAKTOS ze dne 8. 6. 1993, přičemž předmětem převodu byla slovní ochranná známka LAKTOS přihlášená dne 7. 10. 1991. Ke způsobu převodu je uvedeno: Jedná se o ochrannou známku LAKTOS slovní – převod bude dle § 16 zák. č. 187/88 Sb. Slovní ochranná známka LAKTOS je přihlášená pod č. spisů 63992, 69892 (v grafické úpravě písma) a 69893 (kombinovaná – grafická úprava písma a obrys). Doklad je označen razítky Ministerstva zemědělství (podpis nečitelný) a státního podniku LAKTOS (podepsán ředitel Ing. T. Gudev, CSc.).

Podle § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb. je-li zakladatelem podniku orgán státní správy republiky nebo obec, přechází privatizovaný majetek dnem zrušení podniku nebo dnem vynětí části majetku na Fond národního majetku České republiky anebo na Fond národního majetku Slovenské republiky (dále jen "fondy republik"), které zřídí zákony národních rad.

Podle § 11 odst. 6 zákona č. 92/1991 Sb. zakladatel nevyjme část majetku podniku, kterou tvoří nebo s níž jsou spojena práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví [§ 6 odst. 1 písm. j)]. Tato práva se převádějí smlouvou.

Podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb. práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví se převádějí na základě smlouvy uzavřené mezi nabyvatelem a podnikem.

Podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb. ze zápisu do rejstříku je pro výrobky nebo služby téhož druhu vyloučeno po dobu dvou let označení, které je shodné s ochrannou známkou, k níž právo zaniklo podle § 22 písm. a) až c), ledaže o zápis takového označení požádá právnická nebo fyzická osoba, pro kterou byla ochranná známka v době zániku práva k ní zapsána; lhůta počíná běžet ode dne zániku práva k ochranné známce.

Podle § 16 odst. 4 zákona č. 174/1988 Sb. převést právo k ochranné známce nelze na právnickou nebo fyzickou osobu, jejíž předmět činnosti nepokrývá rozsah seznamu výrobků nebo služeb nebo jeho části, pro něž je ochranná známka zapsána, nebo v případech, kdy by mohlo dojít převodem práva ke klamání spotřebitelů. V těchto případech Úřad žádost o zápis převodu práva k ochranné známce do rejstříku zamítne.

Podle § 16 odst. 5 zákona č. 174/1988 Sb. spory ze vztahů z ochranných známek projednávají a rozhodují soudy nebo hospodářská arbitráž podle své pravomoci, s výjimkou sporů, které podle tohoto zákona projednává a rozhoduje Úřad (§ 23).

Podle § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Sb. právo k ochranné známce zaniká zánikem právní subjektivity majitele ochranné známky, nebylo-li právo k ochranné známce převedeno nebo nepřešlo-li na nového majitele,

Z ustálené judikatury, jakož i rozhodovací praxe žalovaného vyplývá, že k zániku práva k ochranné známce v souvislosti se zánikem právní subjektivity jejího majitele, jestliže nedošlo k přechodu práv k ochranným známkám tohoto majitele na jeho právního nástupce, ani nebyla tato práva převedena na jiný subjekt, dochází přímo ze zákona, tedy aniž by byl vydán úřední výrok, přičemž zápis zániku tohoto práva do rejstříku ochranných známek je povahy deklaratorní. Není dána pravomoc Úřadu o tomto zániku ochranné známky rozhodovat.

Majitel namítané ochranné známky VHJ Mlékárenský průmysl, koncern, zanikl dnem 31. 12. 1988 na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství a výživy ČSR ze dne 15. 12. 1988, č. j. 1869/88-323. Současně protokolem o předání ochranných známek nově zřízeným státním podnikům v souvislosti se zánikem původního majitele a vznikem nových státních podniků k 1. 1. 1989, ochranné známky, jejichž majitelem byl dosud Mlékárenský průmysl, koncern, byly předávány nově zřízeným státním podnikům tak, že státnímu podniku Laktos Praha byly mj. předány ochranné známky č. 150 994 Polárka, č. 150993 Polárka a č. 150 992 Polárka.

Následně rozhodnutím Ministerstva zemědělství ČR ze dne 17. 12. 1990, č. j. 5424/90-230, došlo k zániku státního podniku Laktos Praha dnem 31. 12. 1990, a rozdělení stávajícího majetku na nově vznikající státní podniky: 1. Laktos, státní podnik, 2. Radlická mlékárna, státní podnik ... 13. PRAGOLAKTOS, státní podnik. Delimitačním protokolem ze dne 27. 11. 1990 potom došlo po projednání a odsouhlasení ředitelů závodů k rozdělení stávajícího majetku státního podniku Laktos Praha (nikoliv k jeho likvidaci) a delimitována byla jeho aktiva a pasiva na nově vznikající samostatné státní podniky. Rozděleny byly stavy rozvahových účtů: 1. Základní prostředky, 2. Zásoby, 3. Zúčtovací vztahy, 4. Zúčtování se státním rozpočtem, 5. Jmění a fondy. V rámci kapitoly 5. Jmění a fondy – účtová třída 9 se delimitace týkala těchto položek: 901 – fond ZP, 902 – obrátový fond, 911 – fond rozvoje, 912 – rezervní fond, 913 – FKSP, 914 – fond odměn, 915 – fond integrace, 99. – podrozvahové účty. Delimitace se dle protokolu ze dne 27. 11. 1990 týkala rovněž (6.) učňů a dokumentace k nim, dále potom 7. Právní agendy.

Vzhledem k tomu, že nedošlo k přechodu práv k ochranným známkám, které byly na státní podnik Laktos Praha převedeny protokolem o předání ochranných známek Mlékárenský průmysl, koncern na nově zřízené státní podniky v souvislosti s jeho zánikem ke dni 31. 12. 1988, a to včetně namítané ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ tehdejšího majitele státního podniku Laktos, na jeho právního nástupce, ani nebyla tato práva převedena na jiný subjekt, zanikly na základě ustanovení § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Sb. dnem zániku právní subjektivity, tedy dnem 31. 12. 1990, všechny ochranné známky tohoto majitele. Tímto dnem tudíž zanikla i namítaná slovní ochranná známka „POLÁRKA“ č. 150 994.

Z této skutečnosti potom vyplývá, že zápisem napadené slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, nedošlo k porušení ustanovení § 5 zákona č. 174/1988 Sb., a to bez ohledu na to, že k podání její přihlášky došlo dne 3. 11. 1993, neboť v té době namítaná ochranná známka více než dva a půl roku již neexistovala.

Žalobce namítal, že přihlašovatel PRAGOLAKTOS, a.s. nikdy nemohl být právním nástupcem státního podniku a odkazoval na § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 11 odst. 6 tohoto zákona do zakládaného podniku žádná práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví ani vložit nemohl. Ta se podle § 16 téhož zákona dala převést jen smluvně přímo mezi zanikajícím státním podnikem a společností. Společnost PRAGOLAKTOS, a.s. nemohla být univerzálním právním nástupcem žádného státního podniku, tedy ani dřívějšího majitele ochranné známky. Tu mohla získat podle zákona č. 92/1991 Sb. jedině následným smluvním převodem. Proto nemohla být v dobré víře při podání přihlášky ochranné známky ve znění „POLÁRKA“, ignorující karenční lhůtu.

Nicméně z obsahu správního spisu je nesporné, že přihlašovatel napadené slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, tj. PRAGOLAKTOS, a.s., vznikl na základě privatizačního projektu státního podniku PRAGOLAKTOS ze dne 31. 10. 1991, a to na základě dohody Ministerstva zemědělství ČR jako zakladatele s. p. PRAGOLAKTOS a se souhlasem Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci ČR, přičemž zakladatelem společnosti je Fond národního majetku České republiky, a to dnem 1. 12. 1992. Je proto nutno mít rovněž za nesporné, že přihlašovatel PRAGOLAKTOS, a.s. je právním nástupcem státního podniku PRAGOLAKTOS, který byl jedním z právních nástupců státního podniku Laktos Praha, který zanikl dnem 31. 12. 1990, a který byl jedním z právních nástupců koncernu Mlékárenský průmysl, který zanikl dnem 31. 12. 1988.

Koncern Mlékárenský průmysl, který zanikl dnem 31. 12. 1988, je posledním registrovaným majitelem namítané slovní ochranné známky „POLÁRKA“ č. 150 994. Tato ochranná známka byla po zániku tohoto koncernu protokolárně spolu s dalšími ochrannými známkami předána nově zřízeným státním podnikům ke dni 1. 1. 1989. Podle tohoto protokolu se k tomuto datu stal novým majitelem ochranných známek mj. i státní podnik Laktos Praha, jemuž byly mj. předány i ochranné známky č. 150 994 Polárka, č. 150993 Polárka a č. 150 992 Polárka, tedy rovněž namítaná známka. Státní podnik Laktos Praha se tak stal posledním známým majitelem namítané ochranné známky.

Následně rozhodnutím Ministerstva zemědělství ČR ze dne 17. 12. 1990, č. j. 5424/90-230, došlo k rozdělení státního podniku Laktos Praha na nově vznikajících 13 státních podniků, mj. i Laktos nebo PRAGOLAKTOS. V souvislosti se zánikem státního podniku Laktos Praha dnem 31. 12. 1990 bylo o jeho majetku, právech a závazcích rozhodnuto delimitačním protokolem ze dne 27. 11. 1990. Delimitační protokol se však soustředil pouze na rozdělení stávajícího hmotného majetku státního podniku Laktos Praha, na jeho aktiva a pasíva. Nehmotné statky, tj. průmyslové a jiné vlastnictví, zůstaly opomenuty.

Z uvedených skutečností zjištěných ze správního spisu lze tedy učinit závěr, že přihlašovatel napadené slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, tj. PRAGOLAKTOS, a.s., byl sice právním nástupcem posledních majitelů namítané ochranné známky. Nicméně nebyl právnickou osobou, pro kterou byla ochranná známka v době zániku práva k ní zapsána.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že přihlašovatel nemohl být v dobré víře při podání přihlášky ochranné známky ve znění „POLÁRKA“, neboť ignoroval karenční lhůtu ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 174/1988 Sb., musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Namítaná slovní ochranná známka „POLÁRKA“ č. 150 994 nemohla zaniknout dne 23. 4. 1992 podle neopravených záznamů v rejstříku ochranných známek, neboť její poslední registrovaný majitel Koncern Mlékárenský průmysl zanikl již dnem 31. 12. 1988 a její skutečný poslední majitel státní podnik Laktos Praha zanikl dnem 31. 12. 1990. Podal-li přihlašovatel přihlášku napadené ochranné známky dne 3. 11. 1993, podal ji po uplynutí tzv. karenční lhůty. Nedošlo tedy k porušení § 5 zákona č. 174/1988 Sb., podle něhož ze zápisu do rejstříku je pro výrobky nebo služby téhož druhu vyloučeno po dobu dvou let označení, které je shodné s ochrannou známkou, neboť právo k namítané ochranné známce zaniklo podle § 22 písm. b) téhož zákona zánikem právní subjektivity majitele ochranné známky a právo k ochranné známce nebylo převedeno ani nepřešlo na nového majitele.

Ústavní soud v nálezu ze dne 1. března 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, judikoval:

Ústavní soud je tedy postaven před problém, zda pro absenci současné právní úpravy, která by postihla protizákonné pochybení Úřadu před patnácti lety, přihlížet reálné možnosti zkrácení vlastnických práv. Konvalidace či "promlčení" protizákonného postupu jednoho subjektu a následné poskytnutí mu ochrany práv vůči subjektu, který se choval v souladu se zákonem a opakovaně, leč bezúspěšně, na protizákonnost poukazoval, by bylo v příkrém rozporu s principem právního státu deklarovaným v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR.

Důvěra v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní je jedním ze základních atributů právního státu. Z ústavněprávních hledisek je proto stěží akceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně konstatoval, že ani tak není možné dříve zjištěná pochybení odstranit, resp. předchozí protiprávní stav napravit.

V projednávaném případě sice orgány veřejné moci deklarovaly pochybení při zápisu ochranné známky "POLÁRKA" č. 187 158 pro společnost ALIMPEX FOOD, a.s. (původně PRAGOLAKTOS, a.s.), přesto však konstatovaly nutnost ochrany jejího vlastnictví, neboť protizákonný postup nelze nyní postihnout."

Žalovanému se však doplněným dokazováním podařilo doložit, že k zániku namítané slovní ochranné známky „POLÁRKA“ č. 150 994 došlo dříve než dne 23. 4. 1992, neboť její poslední známí majitelé zanikli dříve, a to Koncern Mlékárenský průmysl dnem 31. 12. 1988 a státní podnik Laktos Praha dnem 31. 12. 1990. Právo k namítané ochranné známce tedy zaniklo podle § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Sb. zánikem právní subjektivity majitele ochranné známky a právo k ochranné známce nebylo převedeno ani nepřešlo na nového majitele. V inkriminované věci je tedy zřejmé, že předcházející rozhodnutí žalovaného zrušená rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001-65 a nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 byla vydána na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a proto byla zavádějící. Teprve rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 7. 2013, č. j. O-83936/D81801/2012/UPV, se podařilo řádně naplnit zásadu správního řízení stanovenou v ustanovení § 3 správního řádu, tedy potvrdit, že při zápisu ochranné známky "POLÁRKA" č. 187 158 pro společnost ALIMPEX FOOD, a.s. (původně PRAGOLAKTOS, a.s.), nedošlo k pochybení.

Podle § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. do rejstříku se nezapiše označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008-195: I. Při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

II. Domáhat se ochrany podle § 7 odst. 1 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, resp. čl. 6 septies Pařížské úmluvy, může i právní nástupce majitele ochranné známky; podmínky poskytnutí této ochrany se však posuzují ke dni podání přihlášky ochranné známky zástupcem, zprostředkovatelem či obstaravatelem tohoto majitele.

Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 298/09 konstatoval, že nemohou být chráněná práva, pokud byla získána nekorektně, a zavázal žalovaného, aby se zabýval otázkou, zda přihláška napadené ochranné známky byla podána bona fide. Tedy, aby Úřad průmyslového vlastnictví posoudil, zda společnost ALIMPEX FOOD, a.s. (dříve PRAGOLAKTOS, a.s.) podala přihlášku v souladu s ustanovením § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, aby ověřil naplnění všech důvodů k poskytnutí, resp. k odmítnutí ochrany, včetně toho, zda přihláška byla, ve světle všech zjištění, podána v dobré víře.

Přihlašovatel napadené ochranné známky a.s. PRAGOLAKTOS byl sice v době podání přihlášky, tj. dne 3. 11. 1993 právním nástupcem zaniklých právnických osob, a to jak Koncernu Mlékárenský průmysl, tak i státního podniku Laktos Praha, ovšem pouze pokud šlo o hmotný majetek, aktiva a pasíva, nikoliv pokud šlo o vlastnictví k nehmotným statkům těchto zaniklých právnických osob. Přihlašovatel tedy nebyl právním nástupcem původního majitele namítané slovní ochranné známky č. 150994 Polárka, a ani být nemohl, neboť nehmotné statky státního podniku Laktos Praha, tj. průmyslové vlastnictví zaniklého státního podniku, Delimitačním protokolem ze dne 27. 11. 1990 nebyly zmíněny, nebyly nijak dotčeny.

Původní tvrzení majitele napadené ochranné známky, že je právním nástupcem majitele ochranné známky č. 150994 Polárka, tedy že namítaná slovní ochranná známka č. 150994 Polárka přešla v roce 1990 ze státního podniku Laktos Praha, na státní podnik Laktos, který, navíc, ani majitelem této ochranné známky nemohl být, neboť nepodnikal v oblasti, pro niž byla slovní ochranná známka „POLÁRKA“ č. 150 994 zapsána, tj. ledových smetanových krémů, se nepodařilo prokázat.

Přihlašovatel se mohl domnívat při podání přihlášky, že je nejen právním nástupcem z hlediska hmotných statků, ale rovněž i právním nástupcem z hlediska nehmotných statků, a pokud to tvrdil, nelze v tomto jeho tvrzení podle názoru soudu spatřovat zlou víru. K jeho prospěchu svědčí skutečnost, že však tuto argumentaci v průběhu zápisného řízení opustil, neboť z rejstříkových údajů zjistil, že ochranná známka č. 150994 Polárka zanikla podle § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Sb. zánikem právní subjektivity majitele ochranné známky, nebylo-li právo k ochranné známce převedeno nebo nepřešlo-li na nového majitele.

Závěr žalovaného, že namítaná ochranná známka zanikla spolu se zánikem státního podniku Laktos Praha, tedy ke dni 31. 12. 1990, a v době podání přihlášky napadené slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, pak již karenční lhůta neběžela, je podle názoru soudu v souladu se zákonem č. 174/1988 Sb., neboť takovýto zánik vyplývá přímo z tohoto zákona a není k němu třeba úředního výroku.

Žalobce spatřoval jako průkaz zlé víry při podání přihlášky skutečnost, že touto ochrannou známkou přihlašovatel ručil za mnohamilionový bankovní úvěr. Městský soud v Praze však musel takovouto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, když přihláška napadené ochranné známky byla podána dne 3. 11. 1993 a žádost o zápis zástavního práva k této ochranné známce do rejstříku ochranných známek podaná Komerční bankou, založená ve správním spise, byla podána společností PRAGOLAKTOS, a.s. až dne 3. 11. 1999, přičemž smlouva o zřízení zástavního práva k ochranné známce byla podepsána dne 21. 10. 1999, resp. 3. 11. 1999, tedy šest let po podání přihlášky této ochranné známky.

Podle litery zákona, jakož i ustálené judikatury je nutno zkoumat nedostatek dobré víry v době podání přihlášky ochranné známky, zlou víru nelze usuzovat z chování majitele ochranné známky po uplynutí šesti let od jejího podání.

Přihlašovatel pokračoval ve výrobě mražených smetanových krémů svého předchůdce a v sídle svého předchůdce, pro něž se vžilo označení „polárka“ a tedy měl zájem, aby jeho produkce tak byla nadále označována. Napadená slovní ochranná známka č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ byla dne 7. 9. 1995 do rejstříku ochranných známek zapsána nikoli z důvodu, že by přihlašovatel PRAGOLAKTOS, a.s. byl právním nástupcem majitele ochranné známky č. 150994 Polárka, ale z důvodu, že podle tehdejších zjištění k datu podání přihlášky již karenční lhůta z této ochranné známky uplynula. Žalovaný vycházel z toho, že v rejstříku jako poslední majitel byl vyznačen koncernový podnik Mlékárenský průmysl, který zanikl ke dni 31. 12. 1988, jakkoli byla tato ochranná známka převedena na státní podnik Laktos, Praha, tento přechod nebyl vyznačen v rejstříku. Státní podnik Laktos Praha pak zanikl ke dni 31. 12. 1990, přičemž nebylo zjištěno, že by ochranná známka č. 150994 Polárka přešla na některý z nástupnických státních podniků či byla převedena na třetí osobu.

Pokud žalobce namítal, že úkolem žalovaného bylo konstatovat, že v době podání přihlášky, tj. dne 3. 11. 1993, přihlašovatel PRAGOLAKTOS, a.s. nemohl být stran právního nástupnictví po majiteli ochranné známky č. 150994 Polárka v dobré víře a z tohoto důvodu měl napadenou ochrannou známku prohlásit za neplatnou, musel soud odmítnout tuto námitku jako neodůvodněnou. Ústavní soud nálezem sp. zn. IV. ÚS 298/09 zavázal Úřad průmyslového vlastnictví, aby dobrou víru posoudil podle ustanovení § 4 písm.

m) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, který stanoví, *do rejstříku se nezapíše označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře.*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. dubna 2010, č. j. 5 As 17/2009 – 152:

I. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky je jak absolutním důvodem zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být "zjevná"), tak důvodem relativním na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Pojem dobré víry je významově obtížně uchopitelný, ambivalentní; dobrou víru lze vnímat v mravním významu či jako psychologickou kategorii. V mravním významu je dobrá víra chápána jako protiklad autonomie vůle spjatý s římskoprávní aequitas, tedy jako jakási obecně uznávaná hranice jinak právem neomezeného jednání subjektů práva. Dobrá víra jako psychologická kategorie vyjadřuje nezaviněnou nevědomost o zpravidla vadných souvislostech postupu účastníka právního vztahu; v tomto smyslu vnímá dobrou víru např. český občanský zákoník. Psychologický pohled na dobrou víru zaujímají i české civilní soudy. V případech zmiňovaných zákonem č. 441/2003 Sb. (a materiálně rovněž dle zákona č. 137/1995 Sb.) je nutno vycházet z psychologického konceptu dobré víry, tj. z nevědomosti přihlašovatele o určitých okolnostech. Tento závěr lze dovodit i z toho, že zákon o ochranných známkách ochranu dobré víry v mravním smyslu obsahuje v jiných ustanoveních zápisné nezpůsobilosti, takže vnímat dobrou víru zmiňovanou v § 4 písm. m) a v § 7 odst. 1 písm. k) jinak než jako psychologickou kategorii by znamenalo zbytečnou duplikaci již existujících důvodů pro odmítnutí zápisu ochranné známky, resp. pro její prohlášení za neplatnou. Dobrá víra jako vnitřní psychický stav (přesvědčení) není předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností.

II. Koncept dobré víry je obvykle spojován s otázkou zavinění (úmyslu, nedbalosti), byť přesně vzato lze o zavinění hovořit pouze ve vztahu ke zlé víře: zavinění totiž obecně v právu není spojeno s nabytím nebo pozbytím práv, nýbrž se vznikem zpravidla sankční povinnosti, což bývá důsledkem právě víry zlé, nikoliv dobré. V této souvislosti doktrína rozeznává tři koncepty dobré (zlé) víry. Podle prvního krajně subjektivistického přístupu je ve zlé víře pouze ten, kdo jistou skutečnost subjektivně věděl (neposuzuje se však, zda tato osoba měla či mohla o této skutečnosti vědět). V souladu s druhou koncepcí je ve zlé víře i ten, kdo o rozhodné skutečnosti sice nevěděl, ale vědět by o ní měl, kdyby se nedopustil hrubé nedbalosti (kvůli své hrubé nedbalosti o příslušné skutečnosti nevěděl). Třetí koncepce pak vychází z předpokladu, že v dobré víře nemůže být ten, kdo věděl o určité skutečnosti, stejně jako ten, kdo by věděl, kdyby se nedopustil jakékoliv (tedy nikoliv jen hrubé) nedbalosti. V oblasti ochranných známek bude takovou skutečností především existence nějaké další (starší) ochranné známky namítatele (resp. práva plynoucího z takové známky) - pokud by přihlašovatel o takové známce věděl, a přesto tuto známku přihlásil, je dán první předpoklad zlé víry přihlašovatele. V případě zákona o ochranných známkách je třeba aplikovat třetí koncepci dobré (zlé) víry: Ke zjištění nedostatku dobré víry postačí, když přihlašovatel věděl nebo při vynaložení obvyklé míry opatrnosti a s ohledem na všechny okolnosti případu měl vědět o existenci ochranné známky namítatele.

III. Samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) však není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry: sám zákon o ochranných známkách uvádí v § 7 odst. 1 písm. k), že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl

takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele - a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítateli ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele apod.

IV. Je nepochybně právem přihlašovatele doložit, že přihlášku podal v dobré víře, resp. předložit důkazy, které jeho jednání ospravedlňují (například souhlas namítatele s tím, aby přihlašovatel ochrannou známku přihlásil na svou osobu), a vyvrátit tak důkazy namítatele o přihlášce ochranné známky ve zlé víře. Jiný závěr by byl v rozporu s principem rovnosti účastníků řízení.

V. Po zápisu ochranné známky je nutno vycházet z presumpce dobré víry na straně přihlašovatele, neboť opačný přístup by byl v rozporu s principem právní jistoty. Pokud tedy jiná osoba (namítatel) vyvolá řízení o neplatnosti ochranné známky podle § 32 cit. zákona pro nedostatek dobré víry přihlašovatele (§ 7 odst. 1 písm. k/ zákona), musí, chce-li být úspěšná, nedostatek dobré víry přihlašovatele prokázat, čemuž svědčí i znění § 34 odst. 1 cit. zákona.

VI. Při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. a zda tedy je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je nutné posoudit několik podmínek: (1.) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, (2.) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a (3.) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 cit. zákona leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z dikce § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv.

Podle ustálené judikatury tedy při postupu podle § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. zlá víra však musí být "zjevná", aby se mohla stát absolutním důvodem zápisné nezpůsobilosti. Žalovaný tak není oprávněn předpokládat dobrou víru přihlašovatelů ochranných známek a jejich dobrou víru je povinen zkoumat, byť je tom omezen kategorií zjevnosti: není-li zlá víra přihlašovatele patrná „na první pohled“, žalovaný známku zapíše. Zákon neukládá povinnost žalovanému provádět rozsáhlé šetření ohledně dobré víry přihlašovatele. Za nedostatek dobré víry na straně přihlašovatele ochranné známky se obecně považuje jeho nepoctivý úmysl, jímž je motivováno jeho jednání. Podle ustanovení § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., pak musí tento nepoctivý úmysl být patrný na první pohled.

V inkriminované věci přihlašovatel sice tvrdil, že mu určitá práva svědčí, avšak tuto argumentaci neprokázal a posléze opustil. Přihlašovatel tedy sice neprokázal právní nástupnictví z namítané slovní ochranné známky č. 150994 Polárka, avšak tuto skutečnost v souvislosti s podáním přihlášky napadené ochranné známky nebylo lze podle názoru žalovaného vyhodnotit s ohledem na nepřehlednost právního osudu namítané ochranné známky a vlastnického práva k ní tak, že přihlašovatel při podání přihlášky napadené ochranné známky jednal v nedobré víře. Vzhledem k časové posloupnosti zanikání a vznikání

podniků v letech 1989 a 1990, resp. k předmětu podnikání přihlašovatele odpovídajícímu výrobkům zapsaným pro namítanou ochrannou známku, což v inkriminované době byla podle § 16 odst. 5 zákona č. 174/1988 Sb. skutečnost rozhodná pro přípustnost přechodu, žalovaný konstatoval, že přihlašovatel měl důvod domnívat se, že je právním nástupcem majitele ochranné známky č. 150994 Polárka.

Městský soud v Praze v s tímto závěrem žalovaného nemohl nesouhlasit, neboť žalovaný ve správním spise soustředil dostatečné množství dokladů, které takovému závěru svědčí.

Žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 15/2001-65 ani nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09, a zjevně ignoruje direktivu z nálezu Ústavního soudu, který Úřad zavázal, aby ověřil naplnění všech důvodů k poskytnutí, resp., k odmítnutí ochrany, včetně toho, zda přihláška byla, ve světle všech zjištění, podána v dobré víře. Tuto námitku musel Městský soud v Praze odmítnout jako neodůvodněnou, neboť Ústavní soud nevyslovil závazný právní názor, že přihlašovaná ochranná známka byla podána v nedobré víře, nýbrž pouze deklaroval, že se žalovaný touto otázkou nezabýval.

V rozsudku č. j. 6 A 15/2001-65 Nejvyšší správní soud vyslovil názor: „Na základě všech výše uvedených úvah a po přezkoumání žalobou napadeného správního rozhodnutí v rozsahu důvodů uplatněných v žalobě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku zániku namítané ochranné známky. Vzhledem k tomu, že toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí návrhu na výmaz napadené ochranné známky, Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku vyjádřeným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), konkrétně že zápis přechodu ochranné známky do rejstříku ochranných známek má pouze deklaratorní účinek a že k tomuto přechodu dochází při splnění další zákonné podmínky již v okamžiku smrti majitele ochranné známky (byl-li osobou fyzickou) nebo zánikem právní subjektivity majitele (byl-li právnickou osobou, která byla zrušena bez likvidace). Je proto nezbytné, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval otázkou splnění hmotněprávní podmínky přechodu namítané ochranné známky obsažené v § 16 odst. 4 zákona č. 174/1988 Sb., na kterou odkazuje § 16 odst. 5 téhož zákona. Teprve po vyřešení této otázky bude moci správní orgán definitivně posoudit, zda k zániku ochranné známky došlo v okamžiku zániku právní subjektivity majitele namítané ochranné známky ve smyslu § 22 písm. b) cit. zákona v důsledku nesplnění hmotněprávní podmínky uvedené v § 16 odst. 4 cit. zákona, tj. k 3. 1. 1989, nebo až uplynutím ochranné doby ve smyslu § 22 písm. a) cit. zákona, tj. k 23. 4. 1992. Od posouzení této otázky se pak bude odvíjet závěr, zda přihláška napadené ochranné známky jejím majitelem byla podána ještě v karenční lhůtě ve smyslu § 5 cit. zákona. Bylo-li tomu tak, pak bude třeba návrhu žalobkyně na výmaz napadené ochranné známky vyhovět, neboť tato by za daného skutkového a právního stavu byla zapsána v rozporu se zákonem [§ 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb.].“

V návaznosti na tento závěr Nejvyššího správního soudu žalobce tvrdil, že namítaná slovní ochranná známka č. 150994 Polárka přešla po zániku státního podniku Laktos Praha na státní podnik Laktos a zanikla až uplynutím doby platnosti známky, nicméně žádný důkaz tohoto přechodu nenabídl ani ve známkoprávním řízení, ani v řízení před soudem.

Žalovaný správní orgán v intencích nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 zkoumal, zda přihlašovatel PRAGOLAKTOS, a.s. v době podání přihlášky hodlal získat výhodu, která by mu jinak nepříslušela, a zda tedy hodlal zneužít práva. Jak vyplývá z dokladů založených ve správním spise, tato akciová společnost vznikla transformací ze státního podniku PRAGOLAKTOS, který byl výrobcem mražených smetanových krémů a této činnosti pokračoval PRAGOLAKTOS i jako akciová společnost. Ve správním řízení byl zjištěn rejstříkový stav starší namítané slovní ochranné známky č. 150994 Polárka k datu podání přihlášky, tj. ke dni 3. 11. 1993, z něhož vyplynulo, že zapsaným majitelem je již zaniklá právnická osoba, a přestože tehdy platný zákon č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, ukládal v § 20 povinnost žádat o změnu rejstříkových údajů do 6 měsíců ode dne, kdy změna nastala, žádný zápis v rejstříku učiněn nebyl; původně zapsaný majitel přitom zanikl již dnem 31. 12. 1988. Teprve dodatečně bylo zjištěno, že namítaná ochranná známka přešla ke dni 1. 1. 1989 na státní podnik Laktos Praha, který rovněž zanikl, a to dnem 31. 12. 1990. Po jeho rozdělení ke dni 31. 12. 1990 na 13 nástupnických státních podniků již žádný pohyb namítané ochranné známky č. 150994 Polárka, jak vyplývá z obsahu správního spisu, již nebyl zjištěn. Úvaha žalovaného, že tato známka tedy zanikla zánikem jejího majitele nejpozději k 31. 12. 1990, je tedy podle názoru Městského soudu v Praze logická a plně odpovídá tehdy platným právním předpisům.

Podání přihlášky proto nemůže být přisuzováno nedobré víře přihlašovatele. Městský soud v Praze musel konstatovat, že žalovaný v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 posoudil dobrou víru přihlašovatele jak při podání přihlášky napadené ochranné známky dne 3. 11. 1993, tak i ohledně právního nástupnictví ve vlastnictví namítané ochranné známky, a to v rozsahu § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Žalovaný posoudil, zda je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře a dospěl k závěru, že nebyl zjištěn nepoctivý úmysl, jímž by bylo motivováno podání přihlášky napadené ochranné známky. Městský soud v Praze s tímto závěrem musel souhlasit, neboť je opřen o doklady založené ve správním spise předloženými účastníky správního řízení, jakož i opatřené žalovaným po vydání citovaného nálezu Ústavního soudu.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*. (bod 68).

Podle Městského soudu v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Rozhodnutí o nepřiznání náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci soud jí žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

Obiter dictum soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce – POLÁRKA s.r.o., podal u Městského soudu v Praze (sp. zn. 9 Ca 72/2004) dne 25. 3. 2004 žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23. 1. 2004, sp. zn. O-83936, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 5. 2003 o zamítnutí návrhu na výmaz slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“. Žalobce byl v tomto řízení stejně jako v inkriminované věci zastoupen JUDr. Janem Součkem, advokátem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 57.

Žalobce v inkriminované věci namítal, že žalovaný dospěl k závěru o „obsoletnosti“ závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2005, č. j. 6 A 15/2001-65, jímž bylo rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 12. 2000, a že nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09 nemůže znamenat, jím nedotčená pravomocná rozhodnutí ve věci jsou nálezem nahrazena.

Městský soud v Praze z žalobcem namítaného rozsudku č. j. 6 A 15/2001-65, založeného ve správním spise zjistil, že Nejvyšší správní soud v této věci rozhodoval v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlach a JUDr. Marie Součkové, tedy manželky právního zástupce žalobce. Z tohoto důvodu musel zdejší soud tuto žalobní námitku odmítnout jako neodůvodněnou nejen z toho důvodu, že namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl překonán nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09, nýbrž rovněž proto, že s ohledem na osobní vztahy mezi členkou senátu Nejvyššího správního soudu a zástupcem žalobce v době jeho rozhodování by byl takový postup contra bonos mores.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2017

**JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu**